„Danskeren",

et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,

udgivet af
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

„Danskeren" udgaar hver Tirsdag og Fredag.
Pris pr. Aargang
i de Forenede Stater $1.50, Udlandet $2.00.
Bladet betales i Forskud.
Bestilling, Betaling, Adresseforandring og andet angaaende Bladet adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Redaktør: A. M. Andersen.
Alle Bidrag til „Danskeren"s Indhold: Afhandlinger, Korrespondancer og Artikler af enhver Art, bedes adresseret:
A. M. Andersen, Blair, Nebr.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second klas matter.

Advertising Rates made knows upon application.

„Danskeren"
bliver sendt til Subskribenter indtil udtrykkelig Opsigelse modtages af Udgiverne, og al Gæld er betalt, i Overensstemmelse med de Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Om vore Blade.

Jeg skrev jo forleden, at jeg ingen Lyst havde til at udtale min Mening derom for Nærværende. Men saa blev jeg opfordret til at gøre det, og jeg tænker da — lad gaa.

Det er den Omstændighed, at jeg er betroet Redaktionen af eet af disse Blade, der gav mig Ulyst til at udtale mig om dem. Men Past. Christensen er jo med i Redaktionen af et andet af vore Blade, og jeg mener tillige, at de, der har med Bladene at gøre, har bedst Anledning til at danne sig en grundet Mening om, hvordan Samfundets Bladudgivelse bedst kunde ordnes paa en tilfredsstillende Maade. Derfor begynder jeg nu at skrive trods min Ulyst.

Lad mig saa først gøre den Bemærkning, at jeg slet ikke er klar over, om der er nogen Grund til Klage eller Forandring. Men er der Grund til Klage over det bestaaende Forhold, saa er der ogsaa Grund til at gøre Forandring, hvis da det Forhold, der klages over, derved kan rettes.

Den Klage, man jævnligst hører, er jo, at Omkostningen ved vore Blades Udgivelse ikke dækkes af deres Indtægter. Derfra er det saa, man begynder at ræsonere over, hvad der er forkert, og hvordan dette forkerte muligvis kan rettes. Men dermed er saa egentlig den økonomiske Side ved vore Blades Udgivelse gjort til Hovedsagen. Hvorvidt det saa er rigtigt, kan man jo tænke over.

Men saa et Ord om det bestaaende Forhold mellem vore Blade. Her behøver vi næppe at tage stort Hensyn til andre end D. l. Kirkeblad og Dansteren; thi det er nærmest disse to, der gaar hinanden i Vejen, mener man.

At lave en Teori om deres indbørdes Forhold er ikke nogen vanskelig Opgave. Man kan afstikke Grænserne for hvert Blads Omraade, saa har man Teorien. Og disse to Blades Omraader kan jo saa omtrent bestrives ved de to Ord kirkelig og folkelig. Men saa snart vi skal til at praktisere, møder man Vanskelighederne. Blot et Eksempel.

Jeg fik forleden en Indsendelse, hvis Indhold jeg ansaa for mere passende for D. l. Kbl. end for Dsk. Det første, jeg saa maatte gøre, var at meddele Indsenderen min Mening desangaaende. Jeg gjorde saa. Om Indsenderen saa samtykkede, agtede jeg at sende Artiklen til Past. Pedersen; thi jeg vilde jo ingen Ret have til at gaa direkte til D. l. Kbl. med den. Men saa fik jeg Svar fra Indsenderen, at Artiklen netop ønskedes optaget i Dsk. af Hensyn til Læsere, som kunde naaes gennem dette Blad og ikke gennem D. l. Kbl. Saadan Forhandling tager baade Tid og Penge, og den forældede Artiklen omkring ved en Maaned, og saa førte den endda slet ikke til noget. Hvor bliver saa Teorien af?

En anden Tanke til Overvejelse. „Dansteren" skal være Samfundets folkelige Oplysningsblad paa kristelig Grund. Men — hvor er vore, Den forenede danske Kirkes, folkelige Skribenter eller Forfattere henne? Det er saa sjældent, vi hører noget fra dem. Vi kender næsten ingen af dem. Og det er en vanskelig Opgave at udgive eller redigere et folkeligt Blad uden folkelige Skribenter. Derimod faar vi endda en Del gode Bidrag angaaende det praktiske Kirkeliv, nyttige Bidrag, som D. l. Kbl. af Pladsmangel ikke kunde tage imod. Og en Del folkelig Oplysningslæsning kan jo hentes andetsteds fra; men det var sikkert højst uheldigt, om „Dsk." helt skulde miste Præget af, at der staar et levende virksomt Samfund bagved Bladet. Og dette Samfund er et Kirkesamfund og ikke et Folkesamfund. Denne Omstændighed maa tages i Betragtning.

Med Hensyn til, hvad der bør gøres (om der overhovedet bør gøres noget?) da kan jeg lige saa gerne sige min Mening uden Indledning og saa begrunde den bagefter. Skal der gøres Forandring, saa bør Samfundet ret og slet gøre „Dansteren" til sit baade folkelige og kirkelige Organ. Og hvorfor? Jo —

Der har oftere været Tale om at lade baade Dsk. og D. l. Kbl. gaa ind og saa udgive et lignende Blad som det norske Blad „Lutheraneren". Jeg har en Gang billiget den Tanke men gør det ikke mere. Om Samfundet gjorde en saadan Forandring, vilde det nye Blad næppe i lang Tid naa at faa det Antal Holdere, som „Dansteren" nu har. Og uden Tvivl vilde der, inden et Aar var omme, være opdukket et nyt Blad i „Dansteren"s Sted. Gjorde vi derimod Dsk. til Samfundets Organ, saa vilde det efter al Sandsynlighed faa sit Holderantal forøget en Del ved Forandringen, og det vilde kunne vedblive at tilfredsstille Trangen til et folkeligt Oplysningsblad paa lutherst-kristelig Grund.

Den norske Friikirke har et lignende Blad som „Dsk." til sit Organ, nemlig „Folkebladet", kun udgaar det blot een Gang om Ugen. Det er min Mening, at Friikirken er bedre stillet med „Folkebladet" som sit Organ, end „Den forenede norske Kirke" er med „Lutheraneren" som sit. Det er et kirkeligt Folkeblad, Kirkefolket har Lyst til at læse. Og er det forunderligt? Er det unaturligt? Jeg tror det ikke. Kirkefolket kan jo ikke saadan stille deres kirkelige eller kristelige og folkelige Liv ad, og hvorfor saa saalige stille det ad i Bladlitteraturen!

Med Hensyn til Redaktionen af et saadant Blad skal jeg blot bemærke, at det kunde jo have en Side eller to i Fredagsudgaven særlig til Opbyggelse, og denne Del kunde saa have sin egen Redaktør, om Samfundet saa ønskede. Men hvad — jeg begyndte med at sige, at jeg er ikke klar over, om der bør foretages Forandring — kun i saa Tilfælde mener jeg for min Del, at den bør foretages i antydede Retning.

Ja, saa vovede jeg mig i Vandet, og det har i hvert Fald været min Bestræbelse udelukkende at se paa Sagen og slet intet Hensyn tage til mit Forhold til „Dansteren".

A. M. Andersen.

Billige Bøger.

Haandbog i Kirkehistorie. Af Biskop Fr. Nielsen. To store Bind. Lidt brugt. Sælges for halv Pris (begge Bind) $5.30

Altenburger Testament. Lidt „shelfworn". Prisen er ellers $2.50; kan faas for . $1.50

Nansen i den frosne Verden. Lidt „shelfworn". Nedsat fra $2.00 til $1.20

Om Amerika. Lidt „shelfworn". Nedsat fra $2.00 til $1.00

McKinleys berømmelige Livshistorie. Lidt „shelfworn". Engelsk eller Dansk; begge haves. Nedsat fra $1.50 til . . . . 75c.

Life of Pope Leo XIII. Lidt beskidiget. Nedsat fra $2.00 til $1.00

De Hjem vi forlod, og de Hjem vi fandt. Stor Bog med 300 Illustrationer. Nedsat fra $2.50 til $1.25

Bøgerne sendes frit ved Modtagelsen af hosstaaende Beløb. De er saadanne Bøger, som vi ikke kan sælge som ny, da de ser lidt daarligt ud.

Danish Luth. Publ. House,
Blair, Nebr.

Ved Kong Christian IX Mindefest.

(Holdt i Gethsemane Kirke, Chicago (Maplewood), Søndag Aften d. 18. Februar 1906.)

„Saa vist er min Søn død, som hele Danmark sørger", saaledes lød et Kongeord i gamle Dage. „Saa vist er Danmarks Konge død, som hele Landet sørger". Der gik et Smertens og Sorgens Suk gennem det danske Kongehus og det danske Folk, den Gang det d. 29. Jan. d.A. lød ud over Landet: Kong Christian IX, Danmarks alderstegne Konge, har lukket sine Øjne i Døden. Men ikke blot i Danmark føler man Tabet ved den elskede Konges Død, men ogsaa vi danske Amerikanere føler det. Danmarks Smerte er ogsaa vor; dets Sorg er ogsaa vor Sorg. Og som et Udtryk derfor er det, at vi fejrer denne Mindefest her i Aften paa Kongens Bisættelsesdag. Og det er mig en særdeles Glæde at være bleven opfordret til at tale et Mindeord ved denne Lejlighed.

Jeg ønsker at oplæse to Sprog fra den hellige Skrift:

„Og han døde i en god Alder, mæt af Dage, Rigdom og Ære; og Salomon, hans Søn, blev Konge i hans Sted" (1 Krøn. 29, 28).

„I det Aar, da Kong Ussias døde, saa jeg Herren sidde paa en høj og ophøjet Trone, og Slæbet af hans Klædebon fyldte Templet (Es.6,1).

Vi vil først lytte til et Ord om

Israels Konge og Danmarks Konge.

Teksten fra Krønikebogen handler om Kong David. Det er ikke min Mening at gøre en Sammenligning mellem ham og Kong Christian, men jeg vil sige, at hvad der her er sagt om hin, kan ogsaa have sin Anvendelse paa denne.

Deres Alder. „David døde i en god Alder, mæt af Dage." Han var over 70 Aar, da han lukkede sine Øjne i Døden, og han havde været Konge over Israel i over 40 Aar. Det er kun en Mindrepart af Jordens Regenter, der bliver saa gamle eller faa Lov til at regere saa længe; mange ere endogsaa døde en ubetimelig Død efter et kortvarigt Regimente. Men den danske Konge! Christian IX naaede ikke blot „Støvets Alder", men levede mange Aar over den, idet han, født d. 8. April 1818, vilde have fyldt sit 88 Aar om et Par Maaneder. Og regerede David længe, vor danske Konge bar Danmarks gamle Kongekrone endnu længere, nemlig over 42 Aar, idet han blev Danmarks Konge d. 16. November 1863. Og naar vi mindes, at det „at leve længe i Landet" ofte i Skriften betegnes som en særegen Velsignelse, da var det et Gode, som blev vor Konge tildelt i rigt Maal. Han døde ogsaa i en god Alder mæt af Dage. Stille og rolig med et dybt Suk saa han hen paa den gamle Kongeborg efter at have lagt sig til Hvile en lille Stund. O Konge! „for Dig gik Dødens Port paa lette Hængsler."

Deres Rigdom. Naar vi lægge Mærke til Historiens Fortælling om Davids Rigdom, da faar man det Indtryk, at han var en meget rig Mand. Men hans største Rigdom var dog denne, at han var et troende Guds Barn. David kunde sige: „Jeg tror, derfor taler jeg." Og ved Troen havde han Samfund med Jehova, saa han kunde kalde ham sin Gud, sin Klippe, sin Befæstning, en Hjælp i Angst, prøvet tilfulde. Dette var Davids største Rigdom, og uden den vilde han have været en fattig Mand trods sin jordiske Velstand. Men var Kong Christian rig? Næppe i egentlig Forstand. Nogen Privatformue havde han vel; men den brugte han ikke blot for sig selv og sine nærmeste, men uddelte med rund Haand deraf til andre. Han havde et deltagende Sindelag og var næsten altid med til at give til offentlige Indsamlinger, og privat nød vist mange godt af Kongens Godgørenhed. Han omtales som en gavmild Mand. Og tør vi ikke haabe, at Kong Christian ejede den aandelige Rigdom, Troens Skat! Ja Herren kender Hjerterne, og han skal „dømme levende og døde", og ikke jeg; men jeg vil udtale her, at der er mange Ting, der tyde paa, at det skønne, ridderlige Liv, han levede, var baaret af Troens Kraft. Kong Christian elskede Kirken og dens Gerning og deltog regelmæssigt i Gudstjenesten; ja selv den sidste Søndag, han levede, var han i Holmens Kirke og lyttede til Evangeliet. Der fortælles, at under en Samtale sagde Kongen: „Ja, det, som det kommer an paa, er at tro paa vor Herre Jesus Kristus". Ved et Taffel sagde en fremmed Prins: enhver bliver salig ved sin Tro, hvortil Kongen svarede: „Nej, deri tager De fejl, kun Jesu Kristi Guds Søns Blod renser fra Synden". Da efter Dronning Louises Død en troende Mand, som havde Foretræde hos Christian IX, udtalte nogle bibelske Trøsteord, udbrød Kongen under Taarer: „Jeg ved det; det er ogsaa det eneste, jeg klynger mig til og som holder mig oppe." Og da samme Mand sagde: „De hellige ere Deres Majestæts bedste Undersaatter, og de bede stadig for deres Konge, sagde Kongen bevæget: „Jeg ved det, jeg ved det." Past. Vilh. Beck bad bestandigt i sin Kirkebøn: „Vi bede for vor Konge; vi bede om den Naade, at vor Konge evigt maa høre til dit hellige Folk og Rige", og mange andre bad med ham. Lad os haabe, at deres Bønner er bleven opfyldte og at Kongen ejede Troens Rigdom.

Deres Ære. David var en højt æret Monark, ja er det den Dag i Dag; derpaa kan man give Beviser nok. Men var Kong Christian ikke æret ogsaa? Jo, han blev æret som kun faa. Fyrsterne rundt om ærede ham, og det ikke blot de mange af hans egen Familie men ogsaa andre. Hans eget Folk ærede ham. I hans første Regeringsaar kneb det noget med at ære Kong Christian, fordi ikke alle kunde tro fuldt og fast paa Kongens danske Sindelag.

Hans Vugge stod ved Sliens stride Strømme,
paa Grænsestellet mellem Dansk og Tysk,
hvor der er drømt saa mange onde Drømme,
hvor det er Nød at være sønderjysk.

Men som Tiden gik blev det mere og mere klart, at Kongen vilde sit Folks og Lands Gavn og Fremgang, og derfor blev han kronet med Hæder og Ære. Hans Valgsprog var: „Med Gud for Ære og Ret;" og dets Kongstanke stræbte han baade i det private og offentlige at gennemføre i Livet, og derfor blev Æresbevisningerne mod den gamle Konge flere og flere. Handel og Vandel, Kirkeliv, Mission og Folkeliv blomstrede mere under Kong Christians Regimente end vist under nogen anden dansk Konge, og det var ingen tom Ære for den gamle Regent.

I sin Tid blev der sjunget:

Sjette Fred'rik havde os alle kær
ham stinned' Kærlighed i Øje,
Fattigmand traadte hans Trone nær o.s.v.

Det samme kunde siges om „Niende Christian", og derfor blev han æret.

Deres Efterfølger. Kong Davids Efterfølger blev den vise Salomon. „Salomon hans Søn blev Konge i hans Sted". Den danske Konges Arvtager til den danske Trone er Kong Frederik VIII, Kong Christians ældste Søn. Vil jeg dermed kalde Danmarks nuværende Konge en Salomon? Nej! Men det maa da være vor fælles Glæde, at Regeringens Tøjler i Danmark er ikke faldne i Hænderne paa en ung, uerfaren, blodtørstig eller krigslysten Konge, men er lagt i Haanden paa en besindig, fredselskende og moden Mand. „Jeg vil give dem Drenge til Fyrster, og barnagtige skulle regere over dem" (Es. 3, 4). Det er en haard Dom over et Folk, naar det faar en barnagtig Fyrste til Herster. Og lykkeligvis er dette ikke bleven Tilfældet i vort Fædreland ved dette Tronskifte. Kong Frederik VIII Valgsprog er: „Herren er min Hjælper"; og hans Drønnings lyder: „Alt med Gud, intet uden Gud." Have vi ikke Grund til at haabe paa en velsignet Tid for Danmark under et saadant Kongepar, der vil søge dets Hjælp hos Herren, der vil gøre alt i Gud og intet uden Gud? Lad os ikke glemme at bede for vort Fædreland, dets Konge, Folk og Kirke.

Saa være Gud i Himlene, Kongernes Konge og Herrernes Herre, takket for hans Naade mod vor gamle Konge; hvad han var for Danmark, det var han af Guds Naade!

Sluttelig lad os kaste et Blik paa det andet oplæste Skriftsprog og betænke, hvorledes Kongerne kunne dø; men Herren lever. Det fortæller, at „Kong Ussias døde". Han var en af Juda Riges Konger og regerede længere end baade Kong David og Kong Christian, nemlig 52 Aar. Ussias Regering var hovedsagelig lykkelig: „Han søgte Herren, og Gud gav ham Lykke". Men saa begik han en Helligbrøde (2. Kron. 26) og blev derfor spedalsk til sit Livs Ende. Det Aar, Kong Ussias døde, havde Profeten Esaias et herligt Syn. Han saa Jehova sidde paa en ophøjet Trone i Templet og hans Herlighed var saa stor, at hans Klædebons Flige fyldte Helligdommen. Den jordiske Konge lukkede sine Øjne i Døden, men den himmelske Konge levede; han sad mægtigt paa sin urokkelige Trone. Hvilken Trøst. Jehova dør ikke. Han er den levende Gud. „Du er den samme og dine Aar faa ingen Ende, ja fra Evighed og til Evighed er du Gud." Kronen falder af Konger og Kejsere, naar de dø og blegne, men Himmelens Gud taber aldrig sin Krone.

Himle selv forgaa afÆlde,
men i grundfast Herrevælde
evig du bestaar.

„Jesus Kristus er i Gaar og i Dag den samme, ja til evig Tid." Om ham siger den evige Fader: „Jeg har dog indsat min Konge over Sion, mit hellige Bjerg". Det bedder om ham i 5 Mos. 30, 20: „Han er dit Liv og dine Dages Længde." Er han bleven dit Liv? Kan du ved Troen paa ham sige med Paulus: „For mig er det Kristus at leve og en Vinding at dø?" Er Kristus vort Liv, da fylder han vore Dages Længde med Guds Naade og Velsignelse, og kommer Døden, da forlænger han Guds Barnets Dage ind i den salige Evighed, hvor Lyset og Livet for evigt har hjemme. Amen.

380 W. Erie St. Chicago, Ills.

Ivar Marius Hansen.

NB. Søndag d. 18. Feb. paa Kong Christians Bisættelsesdag holdtes en Mindefest for den aldøde Konge i St. Ansgars Kirke, Chicago. Men da Adgangen til denne Fest nærmest skete ved Billetter, saa sluttede man, at en Del af vort Folk, som ikke kunde komme med om Eftermiddagen, gerne vilde deltage i en anden Mindefest om Aftenen. Det viste sig ogsaa at forholde sig saaledes. Mødet i Getsemane Kirke holdtes under god Deltagelse. J.M.H.

Ny Kraft.

„De, som forvente Herren, skulle forny deres Kraft" (Es. 40, 31).

Den Sne, som nu falder, er aldrig falden før. Derfor siger vi, at det er ny Sne. Men det er dog den samme Slags Sne, som fra uminderige Tider har beklædt vor Jord. Saaledes er det ogsaa med den Kraft, vi modtager fra Gud. Den Kraft, vi har i Dag, har vi aldrig haft før. Det er ny for hver Dag, og dog er det den samme Kraft, som til alle Tider tildeles dem, som har villet kæmpe for Sandheden.

Disse Ord: „De, som forvente Herren, skulle forny deres Kraft" er i alle Maader mærkværdige, og om vi vil fordybe os i dem, vil vi se det klareste Evighedsguld glinse igennem dem.

Det gamle fra Gud er altid nyt.

Hans Naade er gammel, men dog altid ny; hans Kærlighed er gammel som Herren selv, men lige saa ny i Dag som for tusinde Aar siden. Og den Kraft, han har at meddele sine svage Børn, er den samme Kraft, som Gideon, Samson og Daniel modtog. Denne Kraft er ny i Dag, i Morgen og i Evighed. Vi faar nyt Lys Aar efter Aar, af den Slags, som Mennesene kan frembringe, men Sollyset er det samme nu som for 5,000 Aar siden, og vi behøver ingen ny Sol. Saaledes ogsaa her. Vi behøver ingen anden Kraft end den, som i Aartusinder har været nok for de svage og kraftløse. Profeterne var besjælede med denne Kraft. Det nye Testamentes Vidner — fra Johannes den Døbers Dage indtil i Dag — har virket ved den, og den kristne Kirke med sine Kæmper og Reformatorer har kæmpet og sejret i denne Kraft. Og denne Kraft er ny for hver Dag, og gives til hver og en, som lærte Kunsten at „forvente Herren".

Ingen tidligere brugt Kraft.

Ligesom det Vand, som i Dag strømmer frem mod Vandhjulet og sætter det i Bevægelse, er nyt i Dag og ikke en Draabe af det, som kom i Gaar, men dog det samme Slags Vand, saa er den Kraft, der driver vort aandelige Livs Hjul, ikke den Kraft, vi fik i Gaar, kun ny for i Dag, men endda samme Kraft. Lige saa lidt, som vi i Dag lever af den Naade, vi modtog i Gaar, eller i Aar kun har den aandelige Velsignelse, vi erfarede i Fjor, lige saa lidt behøver vi i Dag at benytte os af den Kraft, vi har haft. Vi ligesom udtømmes for hver Stund, paa det vi skal komme til Erkendelse af, at vi er intet, men at Guds Kraft maa fuldkommes i vor Svaghed. Gud give os for hver Dag af sin egen Kraft, og Sejren er vor!

Særskilt Kraft ved hver særskilt Lejlighed.

„Som dine Dage ere, skal din Styrke være". Dette er en Kilde til Velsignelse for hver den, som tror, hvad disse Ord lover. Hvor mangen Kristen har ikke følt sig saa svag, at det paa Forhaand syntes som umuligt at gaa igennem denne og hin Prøvelse. Men Gud være lovet, naar Dagen, Timen, Minutten kom, har de faaet Kraft til at bære Byrden, og det er da gaaet dem som de tre Mænd i den gloende Ovn — kun Baandene blev afsvedne. Prøvelsen er haard, men skader aldrig nogens aandelige Liv. Medgang er derimod meget behagelig, men ogsaa meget farlig. Derfor behøver vi større Kraft til at bære Medgang end Modgang. Det er en Sandhed mere dyrebar end Guld, at vi faar Kraft i Forhold til vor Stilling for Øjeblikket. Giver Herren Medgang, giver han ogsaa Kraft til at bære den, og om Bladet vender sig, og Modgang titter ind ad Døren, saa kommer Kraften i Forhold til Nøden: stor Nød, stor Trøst; stor Kamp, stor Kraft; stor Svaghed, stor Naade.

Ingen Kraft i Forskud.

Den Kraft, vi behøver i Morgen, har vi ikke i Dag. Den Kraft, vi behøver næste Aar, faar vi ikke i Aar. Ny Kraft for ny Dag — dette er Herrens Maade. Og det har vist sig gennem Aartusinder at være den bedste. Vor Livsbaad kan glide frem not saa rolig, der kommer dog en Tid, da Bølgerne begynder at slaa over Baaden. Men da faar vi ogsaa Kraft. „Den sidste Nejse" forekommer mange den mest forskrækkelige af alle, og mere end een føler sig helt slagen ved Tanken om Kampen mod den sidste Fjende — Døden. Men Herren være lovet, han giver os Kraft til at dø, naar vi skal dø — en ny Kraft, passende for den Strid. Naar vi skal være rasle, faar vi Kraft dertil; naar Sygdommen kommer, kommer Kraften til at nære den i samme Øjeblik, og naar vi skal dø, faar vi den Kraft, som vi behøver før at kunne dø.

Er der et Folk, som er lykkeligt, saa er det Guds Folk; thi det forventer Herren og faar ny Kraft.

(Frit oversat ved
Mrs. J. Magnussen.)

Skandinavisk Kogebog.

Det maa ikke glemmes at vi sælger en god Kogebog, udarbejdet for skandinavisk Husholdning i America. Den er meget praktisk og nok værd at eje. Man kan vel nok faa Mad tre Gange om Dagen uden en Kogebog; men Maden kunde maaske blive lidt bedre ved Hjælp af den. Det var nok værd at prøve.

Den koster kun $1.00, frit tilsendt.

Danish Luth. Publ. House,
Blair, Nebr.

Byen ved Søen. Af D. Alcoch. Paa Dansk ved N. P. Madsen. 392 Sider. I Omslag 80c. Indb. $1.20.